

ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΑ

ΧΡΟΝΙΚΑ

**ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΞΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΙΔΡΥΘΕΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΞΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΒΛΑΧΟΥ**

**ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΔΕ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΒΙΖΟΥΚΙΔΟΥ
ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ,
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΑΓΝΟΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ ΚΟΝΤΟΠΑΝΟΥ
ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ**

**ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ
ΕΝ ΤΗ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙ**

**ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ
1930**

ΤΕΥΧΟΣ Α΄ ΚΑΙ Β΄

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

διαδικαστικοῦ δικαίου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων» καὶ ἑτέραν μελέτην ἐπιγραφομένην «Κοινὰ νόμιμα ἢ διεθνὲς δίκαιον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων».

Τῷ 1911 ἐγκατασταθεὶς ἐν Ἰωαννίνοις ἐξέδωκεν ἐπὶ διετίαν τὴν ἑβδομαδιαίαν ἐφημερίδα «Ἦχος τῆς Ἠλείρου», ὅπου ἐδημοσιεύθησαν ἀξιόλογοι διατριβαὶ ἢ μεταφράσεις περὶ τῆς Ἠπειρωτικῆς ἱστορίας, ὡς ἡ τοῦ γεωλόγου Filirson καὶ ἡ τοῦ Γάλλου πρεσβευτοῦ Borgrawe. Ἐσχάτως εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἠπειρος», ὅπου τακτικὰ ἔγραφε μὲ τὸ ψευδώνυμον Σίμων Ἰωνᾶς, ἐδημοσίευσε μελέτας «περὶ τῶν ἀρχαίων Ἠπειρωτικῶν νομισμάτων» καὶ «περὶ τῆς Δωδώνης», εἰς δὲ τὰ «Ἠπειρωτικὰ Χρονικὰ» «περὶ τῶν Μοαντίδων». Ὑπῆρξεν ἀντεπιστέλλον μέλος τοῦ Ἑλλην. Φιλολογικοῦ Συλλόγου Κων/πόλεως, τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Societé Académique d'Histoire Internationale τῶν Παρισίων. Ἀπέθανεν ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1930.

X. I. ΣΟΥΛΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΑΤΖΗΣ (ΠΕΛΛΕΡΕΝ)

Ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις τῷ 1881. Ἀποφοιτήσας τῆς Ζωσιμαίας Σχολῆς, ἐνεγράφη εἰς τὴν Ἱατρικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Διακόψας τὰς σπουδὰς του, ἐγένετο διδάσκαλος καὶ ὡς τοιοῦτος ἔγραψε τὰ πρῶτά του ποιητικὰ δοκίμια, τὶς «Ρίμες» καὶ τὰ «Δαχτυλίδια». Τῷ 1908 ἀνακηρυχθέντος τοῦ τουρκικοῦ συντάγματος ἐγένετο γεν. γραμματεὺς τοῦ Πολιτικοῦ Συλλόγου Ἰωαννίνων καὶ ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ δρασίς του. Τῷ 1909 ἱδρύσκει τὴν ἐφημερίδα «Ἠπειρος», τὴν καὶ μέχρι σήμερον ἀνελλιπῶς ἐκδιδόμενην, εἰς τὴν ὁποίαν περιέχεται ὅλη ἡ ἱστορία τῆς Ἠλείρου κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν. Συνεπεία τῆς ἐναντίον τῶν Τούρκων ἀρθρογραφίας του συνελήφθη κατὰ τὸ 1912 καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ, ἐσώθη δὲ ὡς ἐκ θαύματος καὶ ἐξῆλθε τῶν φυλακῶν τὴν 21 Φεβρουαρίου 1913, καθ' ἣν εἰσηλθεν ὁ ἑλλην. στρατὸς εἰς Ἰωάννινα. Τῷ 1914 ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν Βορειοηπειρωτικὸν Ἀγῶνα, χάριν τοῦ ὁποίου μετέφερε τὴν ἐφημερίδα του εἰς τὸ Ἀργυρόκαστρον, πρωτεύουσαν τότε τῆς Ἀὐτονομῆς Ἠλείρου.

Ὁ Γεώργιος Χατζῆς δὲν ὑπῆρξε μόνον σθεναρὸς δημοσιογράφος ὑπῆρξε καὶ λογοτέχνης καὶ ποιητής. Ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Πελλερὲν ἔγραψε χρονογραφήματα, ποιήματα, δράματα, διηγήματα καὶ μελέτας ἱστορικές. Τὰ ποιήματά του εἶναι λυρικά. Ἐκ τούτων ἐξεδόθησαν τὰ ἑξῆς:

Αἱ «Ρίμες» (Ἀθῆναι 1906), ποιήματα τὰ ὁποῖα προλογίζει ὁ Παλαμᾶς. Τὰ «Δαχτυλίδια» (Ἰωάννινα 1908), ποιήματα ἀφιερωμένα εἰς τὸν Παπαδιαμάντην. Τὸ «Ντελὴ Ὅρμάν» (ὁ λόγγος τοῦ τρελλοῦ), Ἰωάννινα

1908), ποίημα ἐπικολυρικόν· «Μέλι καὶ φαρμάκι» (Λευκὰς 1918) καὶ τὰ «Ἠφαίστεια» ('Αθῆναι 1925), τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ τὸ ὠριμώτερον τῶν ἔργων του. Μὲ ἀρκετὴν ἐπίσης ἐπιτυχίαν ἠσχολήθη καὶ εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν. Τὸ «Καταραμένον περιδέριον» ἐληνέθη εἰς τὸν δραματικὸν διαγωνισμὸν τοῦ Πανεπιστημίου τῷ 1908. Ἐκτὸς τούτου ἔγραψε τὴν «Κίρκην», τὴν «Λιάναν Ἄρσα» καὶ τὴν «Ὑπερτάτην Θυσίαν». Ἐκτὸς τῶν χρονογραφημάτων, ποιημάτων καὶ δραμάτων ἔγραψε καὶ διηγήματα ἱξιολόγου λογοτεχνικῆς πλοκῆς καὶ ἠθογραφικῆς δυνάμεως. Πρὸς τούτοις κατέλιπεν ἀρκετὰ ἀνέκδοτα. Ἀνέκδοτον ἐπίσης μένει καὶ τὸ «Ἀρχεῖον τοῦ Βορείουπειρωτικοῦ Ἀγῶνος».

Ἀλλ' ὁ Γεώργιος Χατζῆς δὲν ἦτο μόνον λογοτέχνης, ἦτο καὶ Ἠπειρωτολόγος. Ἡ μελέτη τῆς Ἠπειρωτικῆς ἱστορίας καὶ ἰδίως τῆς ἀρχαίας τὸν ἐσαγήνευε. Δεῖγμα τῶν Ἠπειρωτικῶν του μελετῶν εἶναι τὸ «Μυστικὸν τοῦ Κάστρου» ('Αθῆναι 1926), ὅπου προσπαθεῖ νὰ ἀναδιβάσῃ τὴν ἀρχὴν τῶν Ἰωαννίνων εἰς τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους. Εἰς τὴν «Ἠπειρὸν» ἐδημοσίευσεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος «Τὸ περὶ τὴν Ἠπειρὸν Ἄστυ» (Νοέμβριος 1928). Ἀπέθανε τὴν 24 Φεβρουαρίου 1930 ἐν Ἀθήναις.

Χ. Ι. ΣΟΥΔΗΣ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ Β. ΜΠΑΜΙΧΑΣ

Ἐγεννήθη ἐν Δελβίνῳ τῷ 1875. Μετὰ τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς μετέβη εἰς τὴν Γενεῦν ὅπου ἐσπούδασε νομικά. Κατήγετο ἐκ τῆς ἱστορικῆς οἰκογενείας τῶν Μπαμιχαίων τοῦ Δελβίνου, ἡ ὁποία ἀπὸ πολλῶν δεκαετηρίδων τροφοδοτεῖ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν ἱστορίαν τῆς ἐπαρχίας ταύτης εὐρισκομένη πάντοτε εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν. Ὑπεστήριξε τὴν παιδείαν, ἀνεξωπύρησε τὸ ἐθνικὸν φρόνημα καὶ ἐπροστάτευσε τοὺς καταδιωκομένους, συνεπεῖα δὲ τούτων ὑπέστη ἡ οἰκογένεια αὐτὴ διώξεις ὡς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Λυκουρσίου τὸ 1875, κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897, κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1912 λόγῳ τῆς ὑποχωρήσεως τῶν ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Μέξαν ἀποδιβασθέντων εἰς Ἀγ. Σαράντα Ἑλληνικῶν στρατευμάτων καὶ κατὰ τὸ 1914 μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Βορείου Ἠπείρου ὑπὸ τῶν Ἀλβανῶν, ὅποτε ὁ Θεμ. Μπαμίχας ἠναγκάσθη νὰ αὐτοεξορισθῇ εἰς τὴν Κέρκυραν. Ἐπὶ τουρκοκρατίας, εἴτε ὡς διευθυντῆς τοῦ ἐν Σκόδρα αὐστριακοῦ ταχυδρομείου (1901), εἴτε ὡς διευθυντῆς ἀργότερον ἐν Ἀγ. Σαράντα τοῦ Αὐστριακοῦ Λόυδ, προσέφερεν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐθνικὴν μας ὑπόθεσιν καὶ ὑπεβοήθησε πολλαπλῶς τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1905 συσταθεῖσαν Ἐθνικὴν Ἐταιρείαν, τῆς ὁποίας ἀπετέλεσεν ἐνεργότατον μέλος. Συνεπεῖα